

[Socialministeren.]

ende grunde til, at jeg må svare ham på linje med, hvad jeg har udtalt her i tinget over for hr. Vivike den 31. marts og fru Grete Hækkerup den 28. april, nemlig at jeg ikke har noget grundlag for at tage stilling til denne konkrete sag om etablering af optræningsfaciliteter, forinden hele den problemkreds, vi beskæftiger os med, er gennemdrøftet i det af socialstyrelsen nedsatte træningsskoleudvalg.

Kjær Rasmussen: Jeg er desværre ikke i stand til at takke socialministeren for noget positivt svar på mit spørgsmål.

Socialministeren siger, at man først vil kunne komme i gang, når institutionen i Næstved er færdig, og dér er forholdet jo det, at denne institution først forventes færdig i 1974; det er vel endda et optimistisk skøn, at man skulle kunne blive færdig med den i 1974, for forholdet er jo det, at spaden overhovedet ikke er sat i jorden endnu dernede.

Men så kommer vi til det, som er det mere alvorlige, alvorligt for de pågældende børn, og det er, at i perioden, indtil denne Næstvedinstitution er færdig, vil visse muligheder være forpasset. Jeg synes også, man skulle tage i betragtning, at det, der her er tale om, er børn, som overhovedet ingen undervisning får for nærværende.

Det er rigtigt, som ministeren siger, at de 141.000 kr. til bygningen ikke bliver den eneste udgift, det er jeg godt klar over. Der bliver også nogle normeringer for lærere og i det hele taget nogle nye stillinger dér, som skal oprettes; der bliver nogle driftsudgifter i det hele taget. Men det er jo tilfældet med alle børn; det koster penge at undervise dem. Og jeg synes nok, at skolen har været nøjsom med sit projekt; for det, man har foreslået, er jo en af de omtalte skurvogns-løsninger.

Men det, vi bør have for øje i denne sammenhæng, er altså, at dér her er tale om børn, som ingen undervisning får for nærværende. Det er vel rigtigt, når jeg siger, at man ifølge loven og profeterne og intentionerne fra samfundets side har en forpligtelse til at sørge for undervisning af disse børn.

Min konklusion må altså stadig væk være den, at samfundet har pligt til at sørge for

en undervisning af de her omtalte børn, og det er jo ikke alene de 24, det er også de ca. 4.000, det her drejer sig om.

Derfor må jeg lige tillade mig at stille ministeren et lille tillægsspørgsmål: hvordan agter ministeren så at leve op til de intentioner, som er tilkendegivet i loven?

Socialministeren (Nathalie Lind): Jeg skal ikke gå nærmere ind i en debat med hr. Kjær Rasmussen om, hvorvidt Syltholmskolens pædagoger har stillet et beskedent forslag. Jeg vil blot have lov til at gentage, at det måske er beskedent med hensyn til det bygningsmæssige, men jeg nævnedes jo før, at der var tale om det dobbelte antal pædagoger til denne undervisning af, hvad man kender ved de nuværende træningsskoler, og at det bl. a. også ud fra dette synspunkt må vurderes nærmere.

Når hr. Kjær Rasmussen stiller mig et tillægsspørgsmål om det uddannelsesstilbud, der skal gives, vil jeg henvise til, hvad jeg gentagne gange har nævnt her i tinget, senest til fru Grete Hækkerup den 28. april sidste år, at ved åndssvageforsorgslovens gennemførelse — det fremgår også af lovens bemærkninger — var man klar over, at der måtte være tale om en gradvis gennemførelse af lovens intentioner i en takt, som foruden på de økonomiske muligheder måtte bero på det erfaringsmateriale, man havde til rådighed.

Med hensyn til erfaringsmateriale tænker jeg bl. a. på spørgsmålet om, i hvilket omfang det er muligt at undervise disse børn. Man har større viden i dag, end man havde i 1959, men alle disse ting undersøges jo i det træningsskoleudvalg, som jeg omtalte i mit første indlæg, og jeg vil da gerne føje til, at i dette udvalg er repræsenteret samtlige personaleforeninger inden for åndssvageforsorgen, og der er repræsentanter for centerledere og kollegier.

Jeg synes også, det er rimeligt her at nævne, at over for mig har åndssvageforsorgens personaleforbund fremhævet risikoen ved at planlægge optræningsforanstaltninger for åndssvageforsorgens allersvageste klientel alene ud fra de synspunkter af pædagogisk art, som har hovedvægten i den rapport, hr. Kjær Rasmussen har omtalt her i dag. Dette er en grund mere til, at disse